

Galerijní noviny

Úvodem

Máme za sebou překrásné, dlouhé a poněkud horké léto. Milovníci vodních sportů jistě nepřestali jásat, ti ostatní odjeli do hor. I když je stále ještě krásné a slunečné počasí, stíny se nekompromisně prodlužují, večery jsou mnohem chladnější a ve vzduchu je cítit podzim.

Nic s tím nenaděláme, je to tam. Prvňáčci začínají oprašovat školní tašky, které čekají už od Vánoc a rodiče začíná děsit poněkud dlouhý seznam školních pomůcek, které musí během prvního týdne pořídit.

Nenechme se převálcovat povinnostmi a pojďme si maličko protáhnout léto. Jak? Třeba díky prodlouženým večerům do 21:00 hodin v pátky a soboty, které potrvají do konce září. Nebo se zastavte na krásné výstavě obrazů Ivany Kotýnkové. V první polovině září si nenechte ujít komponovaný hudební večer plný francouzské muziky, zpěvu a povídání od skvělé dvojice Evy Kriz-Lifkové a Milana Dvořáka. První středu v říjnu jste srdečně zváni na zahájení výstavy grafik Karla Oberthora a Zuzany Popelkové-Oberthorové. Zpříjemnit si dny můžete v kavárně díky skvělým snídaním, dortíkům nebo zmrzlinám, které mají jen málokde nějakou konkurenci. Ne nadarmo k nám jezdí i ze vzdálenějších koutů Prahy. Vše pomalu přizpůsobujeme podzimním chutím a sezónním surovinám. Opět přibudou vyhlášené paštičky, rozpečený camembert anebo vafle se švestkami a skořicovou nebo makovou zmrzlinou. Jistě vás potěšíme tipy na dárky, které můžete již s předstihem a v klidu pořídit. Víte přeci co se říká, skončí prázdniny a jsou Vánoce. M.M.

Café Galerie Zelený Dům, dvojčíslu č.9/10/2024 – září/říjen, vychází 30.8. 2024, vydává Martina Machalíčková, adresa: Újezd nad Lesy, Třebětínská 591, 19016, IČO: 16166779, DIČ: CZ 7357020011, tisk Betis spol. s r.o., Novosibřinská 671, Újezd nad Lesy, 19016, náklad 4200 ks, uzávěrka příštího čísla 15.10. 2024, MK ČR E 24061. Příjem inzerce: galerie@cafegaleriezenyduum.cz. Vydáváno bez dotací a finančních příspěvků. Náklady spojené s přípravou, tiskem a distribucí jsou plně hrazeny Café Galerie Zelený Dům.

café
ZELENÝ DŮM

Galerie

otevírací doba

úterý – neděle
9:00 – 19:00 hodin

září – pátek a sobota
9:00 – 21:00 hodin

kontakt

kavárna – 608 943 568
rezervace na akce, rezervace míst, objednávky celých dortů a většího množství zákusků

galerie – 774 555 258
v případě zájmu o koupi obrazu, či konzultace mě neváhejte kontaktovat v době otevíracích hodin

najdete nás na

www.cafegaleriezenyduum.cz
galerie@cafegaleriezenyduum.cz
Fb: Café Galerie Zelený Dům
Instagram: Cafe Galerie Zelený Dům

Pohlednice z léta

Přijměte pozvání na velmi oblíbený koncert dvou skvělých muzikantů, manželského páru stále zamilovaného. Šansonierka Eva Kriz-Lifková a klavírista Milan Dvořák vám připravili hudební lahůdku ze vzpomínek na francouzské léto. Pohlednice z léta je hudební pořad plný zpívání a vzpomínání na život ve Francii, na letní výlety i první polibky. Pobaví, rozněžní a rozhodně zpříjemní hektické září.

Paní Eva je česká šansonierka, která svou dráhu započala jako interpretku gospelů a spirituálů ve sborech Erastus a Spirituál kvintet. V Paříži, kde nějakou dobu žila, se věnovala zpěvu barokní a renesanční hudby. V roce 1990 se stala členkou souboru Pražští madrigalisté a od roku 1998 působila jako sólistka pěveckého sboru Bach-Collegium. Komponuje hudební pořady zaměřené na černošskou, španělskou, a především francouzskou hudbu. Od roku 1995 působila na Francouzském lyceu v Praze, kde vyučovala ve francouzštině a mimo jiné vedla pěvecký sbor. Milan Dvořák je skvělým českým klavíristou. Narodil se v roce 1934 a letos bude slavit úžasné devadesátiny. Filmový diváci si jistě vybaví hudbu ke komediím Petra Schulhoffa jako například Zítřka to roztočíme drahoušku, Já už budu hodný dědečku či Co je doma, to se počítá. Sám Milan začal s klavírem již v mládí na prostějovské hudební škole. V roce 1958 sice dostudoval na pražské ČVUT, ale profesně se věnoval především hudbě. Začínal v orchestrech Zdeňka Bartáka či Zdeňka Marata.

Od roku 1965 pak působil v divadle Semafor, kde byl jistý čas i uměleckým vedoucím v doprovodném skupině Hany Hegerové. V 70. letech působil jako dramaturg Tanečního i Jazzového orchestru v tehdejší Československé rozhlasě a v osmdesátých letech pak založil Televizní septet, který existoval více jak 10 let. Později velmi úzce spolupracoval s Evou Pilarovou a dalšími. Řadu let také působil jako profesor kompozice na Konzervatoři Jaroslava Ježka. Paní Eva a její muž Milan jsou naši velmi milí přátelé. Jejich pořady jsou bezesporu tím nejlepším, co u nás kdy proběhlo. A to byl Valentýnský pořad, Pořad

k počtě Hany Hegerové nebo Vánoční pořady, vždy jsme se zaposlouchali do skvělé hudby a úžasného a kultivovaného zpěvu a velmi milého a vtipného povídání k tématu.

Tímto vás tedy zvou v první polovině září na koncert Pohlednice z léta, jež jsou jakýmsi hudebními obrázky z jihu Francie. Ve čtvrtek 12. září od 19:00 hodin, vstupné 250 Kč, rezervace vstupenek na čísle 608 943 568 do neděle 8.9. M.M.

Zápisník cestovatele

Jak jste prožili léto? Je to nejtradičnější otázka po letních prázdninách. "Skvěle! Hodně jsme cestovali." Letos bylo cestování poznamenáno nechutí místních k turistům, demonstrace proti masovému turismu byly na denním pořádku. Mnoho z nás otrávil prodírat se davy jiných cestovatelů přeplněnými uličkami a do toho odhánět prodejce čehokoli, hlídat děti i kapsy.

To asi není idea pohodové dovolené. Jak jí ale vyřešit, když cestovat chceme? Mnoho „těch chytrých“ přispěchalo s nápady, jak cestovat online, mít povolenky na jedno vycestování ročně, předražit letenky, vstupy do měst. Děkuji pěkně. Nebudu nikomu vůbec nic radit, ale prozradím, jak cestujeme my. A taky mé postřehy z těchto cest, často asi velmi aktuální, vtipné a možná i poučné. S mým mužem cestujeme rádi a co to jde. V loňském roce jsme projeli téměř celou Itálii, kterou bezmezně miluji, od severu až po Sicílii. Letos nebylo tolik času, ale bez Itálie by to opět nešlo. Všude k nám jsou milí, s radostí nás vítají a loučí se až po našem ujištění, že zase přijedeme. Jak je to možné? Vysvětlení je jednoduché. Nejezdíme v sezóně a vyhýbáme se, až na výjimky, velkým městům a slavným místům. Kdo má rád klid a pohodu, ví. Dokonce jsem přesvědčená, že pokud dané místo chcete opravdu poznat, ve velkém turistickém městě se vám to nepovede. Zajedte na venkov. Do malých neznámých městeček. Sice tu nenajdete slavné katedrály, ale do místního kostelíka se dostanete úplně v pohodě a ještě si popovídáte s farářem. V malém městečku sice nekoupíte luxusní kabelku, nebo hromadu suvenýrů, které mimochodem mají úplně stejné ve všech velkoměstech a liší se pouze nápis. Koupíte tu ale nejspíš skvělý chléb, domácí sýr, báječné víno a ručně vyšíváný ubrus. Stoletá prodavačka čerstvých těstovin v obchůdku na náměstí, kterou zákazníci důvěrně oslovují Bibi, nás při dotazu, kde seženeme pečivo na víkend, pošle přes náměstí k Lorenzovi, protože ten dělá nejlepší. Pak na Lorenza zavolá a řekne mu, ať jde něco dělat, že mu jdou zákazníci. Bibi pečlivě a s nehranou péčí zabalí těstoviny, podá nám balíček jako svátost (asi proto, že se s nimi osobně dělala) a popřeje krásný den. Lorenzo je na tom stejně. Něco zahuhlá na adresu staré dámy a vybere ten nejkřupavější chléb. A pošle nás k Rodolfovi pro salami na druhé straně náměstí. Rodolfo nám dá každý kousek šunky, salámu, nebo klobásky nadšeně ochutnat a když zjistí, že umíme být jen pár slov jeho řečí, jsme

jeho. Láska k vlastnímu produktu je nedozírná a „je vůbec možné, že by to někdo dělal lépe?“ kroutí hlavou a nabídne nám nějaký dobrý sýr, protože bez toho to nejde. Muž mu nechá při placení spropitné, Rodolfo se chvíli brání, ale pak mu zazáří oči a už volá „Přátelé! Máte víno?“ Na nic nečeká, z velkých nerezových barelů nám nalije tři litry červeného vína do připravených plastových lahví a se slovy „to by vám na večer mohlo stačit...“ nám je podá. „A zase přijďte“. Popřeje nám krásný den a pošle nás ke kostelu k Manciniovým na drink před obědem. Mimochodem, lepší Negroni jsem nikde jinde nepila. Je zajímavé, že do Itálie jezdím od osmnácti let a pokaždé, když přejedu hranice s Itálií, mám pocit, že jedu domů. Mnoho z těch, kteří milují tuto zemi jako já, cítí přesně to samé. Čím to bude? Nejspíš tou opravdovostí. Ve vyhlášených horských střediscích ani velkých městech to však nepoznáte. V odlehlejších místech, byť přímořských, to stále „je“. Lidé se scházejí, baví se, děti sedí s dospělými u stolu a „stolují“ bez mobilů, bez křiku a vymyšlení. Dospělí neběhají kolem dětí, ale obskakují prarodiče a projevují jim náležitou úctu a lásku. Všichni společně se užívají a jsou vděční za čas, který mohou trávit společně. Rádi přivítají i nečekanou návštěvu, popovídají se sousedy i řezníkem na náměstí. Mají rádi život. To, co dělají, dělají s láskou a přesvědčením, že to dělají, jak nejlépe to jde. A dělal to už tak jejich děda, táta, teď to tak dělají oni a pak to bude úplně stejně dělat i jejich syn a vnuk. Ve stejné dílně, ve stejném obchodě. Doufejme, že i pro další generace bude nejdůležitější rodina, přátelé a opravdový život. Bibi, Lorenzo i Rodolfo si neumí představit, že by žili jinak.

Respektujeme jejich životní styl, rytmus, chuť a budeme vždy vítáni. Jako dávní přátelé, které dlouho neviděli. Jako někdo, s kým je fajn chvíli popovídat, než půjde dál. M.M.

Ivana Kotýnková

Těžko říct, zda se o této výtvarnici dá mluvit jako o pražské, nebo jihočeské malérce. Narodila se v Českých Budějovicích a Jižní Čechy jsou jejím útočištěm, i když od studia na Karlově Univerzitě žije v Praze.

Tam studovala na Právnické fakultě a díky tomu se právníčině také několik let věnovala. Následně však zvítězila ta umělecká část a Ivana pokračovala studiem u prof. Jiřího Beránka - Sochařský a keramický atelier a ve studiu figurální kresby u prof. Borise Jirků na Uměleckoprůmyslové škole v Praze. Od roku 1995 se výhradně věnuje výtvarnině a je členkou profesionálního sdružení výtvarných umělců v Unii výtvarných umělců České republiky. Jméno této velmi temperamentní

a milé dámy je zařazeno do významné životopisné encyklopedie předních osobností České republiky, vydávané ve Švýcarsku pod názvem Who is who? Její výtvarná díla jsou zastoupena ve významných světových galeriích, muzeích a firmách. Za 28 let profesionální tvorby zrealizovala více než 120 samostatných a nespočet společných výstav doma i v zahraničí. Velmi ráda a opakovaně vystavuje v Japonsku, USA, Francii a Dánsku. Ivana Kotýnková je pražskou výtvarnicí, pro kterou jsou jižní Čechy tím největším zdrojem inspirace. Obrazy krajin jsou vždy určitou výpovědí o vlastním pocitu, okamžiku, smutku a hlavně o radosti. Ivana má ráda krásné barvy, a to zejména všechny odstíny žluté. Možná i díky tomu je celoživotním optimistou a její obrazy právě takovou atmosféru vyznačují. Pro svůj optimismus čerpá inspiraci v přírodě, melodiích a v kontaktech s ušlechtilými, milými a laskavými lidmi. V jejím pražském atelieru, na velmi rušné křižovatce, se ponoříte do vůně barev, klidu a pohody. Obklopeni plátny všech velikostí, čistých, připravených na první tah, i těch hotových, které již žijí svým vlastním životem.

Má ráda setkání s milými lidmi. Má ráda cestování, zážitky a poznávání. Má ráda život. Mám ráda, to je i název výstavy, která proběhne od středy 4.září do neděle 29.9.2024. Výstavu zahájíme 4.9. od 18:00 hodin vernisáží. Jste srdečně zváni. M.M.

Výstava v říjnu

V říjnu nás čeká krásná výstava, dalo by se říci rodinná. Zuzana Popelková-Oberthorová a její tatínek, který již sice není mezi námi, ale stále má divákovi co říct, Karel Oberthor.

Oba dva skvělí malíři, kteří jsou především známí jako grafici používající barevnou litografii. Karel Oberthor se narodil v roce 1921 v Praze a byl tvůrcem krásných barevných listů, které patří ke sbírkám nejen v Česku, ale i sběratelům

v zahraničí. Vyučil se kamenotiskařem v Pražské průmyslové tiskárně, studoval na Ukrajinské akademii v Praze u profesora Kulce a v letech 1945–1949 absolvoval Akademii výtvarných umění v Praze u prof. Vladimíra Pukla a Vladimíra Silovského. Ti byli zárukou kvalitní výuky grafických technik a malby. Velmi brzy se stal členem Spolku českých umělců grafiků Hollar. Pro mnohé je Karel Oberthor autorem krajiny, v níž uhání koně, cirkusoví klauni předvádí svá akrobatická čísla, pohádkoví ptáci v imaginárních zahradách, stylizované siluety stromů, či květin. A protože zde platí, že jablko nepadá daleko od stromu, dceru Zuzanu Oberthorovou, provdanou Popelkovou stejně jako tatínka uhranula hladká plocha kamene. Také paní Zuzana se narodila v Praze a v letech 1964–1968 studovala na pražské Střední odborné škole výtvarné. Ačkoli pro ni byl její otec velkým vzorem, našla si svůj vlastní styl práce, kresebný rukopis i námětovou odlišnost. Pro paní Zuzanu je hlavním životním krédem zázemí domova, klid a rodinná pohoda. Velmi ji ovlivnila krajina, která jí byla díky Oberthorově rodině blízka. Podhůří Šumavy, malebné vesničky, domky nalepené na sebe. Také staré pražské domy jsou přímo pozvánkou pro snění a tichý návrat do dětství. Vybaví se procházky starou Prahou, kterou ještě osvětlují plynové lampy a domovní znamení mají své odůvodnění. Jako jedna z mála, ne-li jediná z žen u nás, si litografie tiskla sama na stroji po svém otci. V posledních letech se malířka věnuje především olejomalbě. Jak sama říká, je to její láska posledních let. Autorka pravidelně vystavuje, má za sebou nespočet autorských a kolektivních výstav doma i v zahraničí.

Výstava Zuzany a Karla Oberthorových se koná od středy 2.10. do neděle 3.11. Přečasnou výstavu s názvem Proměny, zahájíme vernisáží ve středu 2.října od 18:00 hodin. Jako hudební doprovod se představí Martin Stolarski. M.M.

Ota Bubeníček

Oto Rudolf Bubeníček, tak znělo celé jméno dalšího z významných Mařákovců. A také „benjamínek“, byl totiž jedním z posledních, kteří ještě Mařákovu školu zažili.

Narodil se v Uhříněvsi u Prahy, 31. října, roku 1871, jako nejmladší ze šesti dětí. Otec, jako řídící učitel, měl o životní dráze nejmladšího syna svoje představy a od raného dětství jej vedl k hudbě. Jak bylo v jeho době zvykem, povolání otce mělo předurčit i povolání syna. Jak se často stávalo, syn si našel svou vlastní cestu. Mladý Ota neabsolvoval reálné gymnázium a nastoupil do učení. Pracoval jako litograf a později jako kreslíř v grafickém závodě v Praze. Nicméně touha po volném uměleckém projevu jej neopouští. Na vysněná studia si ovšem nejprve musí našetřit. Roku 1899 konečně nastupuje na Akademii výtvarných umění, do krajinářské školy Julia Mařáka. Studium u Mařáka trvalo bohužel pouze rok, nicméně na mladého Bubeníčka má takový vliv, že se během své tvorby stává nejoblíbenějším „Mařákovcem“ vůbec. Po Mařákově smrti se jeho největším učitelem stává Antonín Slavíček. V roce 1903 se spolužáky Satrou a Langerem cestuje do Dalmácie a severní Itálie. Maluje řadu obrazů se skalnatým a kamenným pobřežím (např. Pod klášterem St. Giacomo v Dubrovniku). Během studia získává Purmannovo stipendium, které mu pomůže setrvat na pražské Akademii do roku 1904. Po absolutoriu mu bylo přiznáno další stipendium, tentokrát z nadace největšího českého mecenáše vědy a umění, architekta Josefa Hlávky. Mladý Ota stipendium hned využívá. Mnichov, Paříž, pak Belgie a Holandsko, to byly jeho první cesty za uměním. Rok 1907 mu přináší další možnosti. Opět získává stipendium, které mu tentokrát umožní delší pobyt v Paříži, kde maluje impresionisticky pojatý obraz „Paříž“. Paříž jej ovlivní tak, že se v určitém období dokonce hlásí k pozdním impresionistům. Během první světové války je jako

vojín přidělen k restaurování poničených Asamových fresek a obnově vnitřního vybavení kostela sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze. Jeho obrazy jsou plné světla a barev, ale především české a slovenské krajiny a lidové architektury. Během roku 1932 maluje v okolí Mladé Vožice. Kraj jej okouzlí natolik, že se tam usadí natrvalo. Tady se také během druhé světové války zapojí do odbojové skupiny a stane se členem ilegálního národního výboru. V roce 1943 je zatčen gestapem a vyslýchán v Táboře. Ota Bubeníček byl mužem mnoha zálib a činností. Byl nadšeným sokolem a celoživotní láskou mu bylo loutkářství, jemuž propadl už v chlapeckých letech. Díky své loutkářské činnosti stanul v čele loutkářské komise při vzdělávacím odboru Československé obce sokolské. Má lví podíl na tom, že se sokolské loutkářství stalo mohutným hnutím; loutkové divadlo se hrálo téměř v každé jednotě, pořádaly se soutěže, loutkářské školy a kurzy, ve kterých byl Bubeníček neúnavným a oblíbeným lektorem. Vstoupil do divadelního života LDUV, (Loutkové divadlo Umělecké výchovy) jedné z nejmodernějších loutkových scén v meziválečném období. Byl nejen scenografem, ale i „mluvičem“. Svým výrazným basbarytonem obvykle mluvil civilní a záporné postavy, vynikal jako interpret čertů, draků a podobné čeládky.

Po definitivním přesídlení do Mladé Vožice nalezl zalíbení v další umělecké činnosti. Stává se platným členem místního ochotnického sboru divadelního. Dokonce hrál i ve filmu. Režisér Svatopluk Innemann jej obsadil do role malíře Jana Boreckého. Film s názvem „U svatého Antoníčka“ měl premiéru v roce 1933.

Nicméně po celý život zůstává Bubeníček především malířem, krajinářem. Bubeníček byl nesmírně plodný tvůrce, tvořil více než sedmdesát let. Byl členem Jednoty výtvarných umělců, kde se poprvé již v roce 1900 účastnil výstavy v Rudolfinu, a poté každý rok vystavoval v Mánesu. V roce 1909 měl soubornou výstavu v Topičově salonu. Jeho tvorba byla prezentována na mnoha místech v Čechách i v zahraničí. V roce 1937 byl jmenován čestným členem Jednoty výtvarných umělců, v roce 1944 získal krajinářskou cenu Františka Kavana, v roce 1952 byl za celoživotní dílo poctěn cenou Josefa Mánesa a k devadesátým narozeninám mu byl v roce 1961 udělen titul zasloužilého umělce. Ota Bubeníček, křtěný Otto Rudolf, po dlouhém, nesmírně plodném životě umírá 10. září roku 1962 v pozeňaných jedenadevadesáti letech. V Památníku Mladovožicka byla na jeho počest zřízena Pamětní síň Oty Bubeníčka, kde jsou vystaveny jeho obrazy a obrazy jeho dcery Hedy Pekařové-Bubeníčkové.

Tak až někdy nebudete mít žádný nápad kam na výlet, zkuste Mladou Vožici. Váš Zdeněk Zeman

Čajová vůně

Je září. Možná si stále ještě dáme limonádu, ale uteče to jak voda a my se raději zahřejeme něčím dobrým. Pokud pomínu svažené víno, čaj s rumem nebo horkou čokoládu, nabízí se čaj. Ale jaký čaj?

Nebudeme se bavit o čaji, který najdeme v nálevovém sáčku v barevné krabičce. Ten o pravý čaj možná lehce zavadil. Jde o čajový prach, který zbude po zpracování čajových lístků.

Dnes je prokázáno, že kvalitní čajové lístky obsahují přes 400 účinných látek. V těch zelených najdeme například vitamín A, B1, B2, B12, C, minerály jako železo, magnézium, mangan, draslík, vápník, měď, fosfor, nikl a zinek, polyfenoly, saponiny, flavonoly. Také obsahuje maximální množství účinných prvků a sloučenin. Antioxidační a protirakovinná síla, kterou zelený čaj bezesporu má, byla již několikrát i ve vědeckých kruzích prokázána.

Kvalitní čaj poznáme například podle vůně, která je cítit již před zalitím čaje horkou vodou. Vůně černého čaje je nasládlá tóny květin. Zelený čaj má lehkou a svěží vůni. Nejvyšší kvalitu čaje jsou ručně tříděné právě proto, aby se z nich odstranily polámané lístky, stonky a větvičky.

Opravdový poučený čajomilec dokáže odlišit špičkovou kvalitu od průměru a podprůměru. A že některým zkrátím na sáčku nerozumíte? Tak například základní dělení podle kvality je zkratkami P – pekoe (čajové lístky), B – broken (zlomkový čaj), F – fanning (čajová drť), D – dust (čajový prach).

Blahodárné účinky lístků čajovníku čínského zná lidstvo už dva tisíce let. Po celém světě se čajem léčí mnoho neduhů a předchází vážným nemocem. Ať už nás trápí rýma, máme zažívací potíže nebo chceme snížit riziko kardiovaskulárních nemocí, potřebujeme zklidnit anebo povzbudit, vždy pomůže čaj. Kvalitní čaj. Zelený, černý, bílý, bylinný, ovocný, rooibos. Kdybychom všechny jeho podoby vynásobili tisícem, možná dojdeme k počtu problémů, na které čaj funguje.

Zastavte se u nás na čaj. M.M.

Na viděnou v kavárně – galerii

Pražské vycházky – Ostrov Dětský a Štřelecký

Ostrov „Dětský“ je, stejně jako ostatní, ostrovem mnoha názvů. V průběhu dějin byl nazýván ostrovem „Židovským“ a též „Primátorským“.

Současné pojmenování dal ostrovu sad a dětská hřiště na něm vybudovaná. Druhý název pochází z 18. století, kdy ostrov vlastnil židovský podnikatel, pan Funkovský. Ostrov proslul zajímavou tradicí. Rok co rok sem o dušičkách přijíždí smuteční loď a posádka položí k soše Vltavy věnec k uctění utonulých. Socha Vltavy je obklopena sochami čtyř dívek, které symbolizují čtyři přítoky Vltavy. Tedy Berounku, Sázavu, Lužnici a Otavu.

Přímo na úrovni Národního divadla leží ostrov Štřelecký. Jestliže byl Slovanský ostrov centrem společenského a kulturního života, má Štřelecký ostrov spíše sportovní, či dokonce vojenskou minulost.

Ostrov zvaný lidově „Štrelák“ je připomínán již ve 12. století. Ostrovu se říkávalo Trávník, Malé Benátky, Ostrov Wasserhof a slavný český grafik Hollar jej nazval „Maley wostrow. Od středověku bylo toto místo jakousi střelnicí pro střelce, lučištníky a kušaře. Ostrov pražským střelcům propůjčil již císař Karel IV. Když přešel do majetku Starého města Pražského, na jeho určení se nic nezměnilo. Střelci, kteří ovšem v průběhu věků přešli na palné zbraně, občas svou nepřilíš přesnou palbou ohrožovali chodce na mostě, jindy dostřelili až na Zofín, anebo se občas trefili do okolních mlýnů. Konečně útočiště získali střelci až výstavbou vlastní budovy. Páni střelci byli ovšem furiantí, a tak se stavělo bez povolení. Na to reagoval magistrát, odborníci jím vyslaní zjistili, že „budova na naplaveném písku nebude dostatečně stabilní“. Řešením se stala jednopatrová empírová budova podle projektu stavitele Josefa Zobela postavená jako hostinec. Ostrov byl v průběhu dějin svědkem střeleb i zcela vážných. Roku 1648 odtud střelci zahnali Švédy a jejich následovníci během tereziánských válek Prusy. Ostrov proslul i jinými událostmi. V roce 1890 zde Pražané slavili poprvé svátek 1. máje, slavnostní projev vyslechlo prý 13 až 35 tisíc lidí. Velký rozptýl v odhadu účastníků vyplývá z faktu, že ne všichni se na ostrov vešli a mnoho lidí prý poslouchalo z vltavského nábřeží. Roku 1882 se zde, pod vedením Miroslava Tyrše, konala tři tělocvičná vystoupení se 720 cvičenci. Tato událost vstoupila do dějin jako První všesokolský slet.

Na budově restaurace najdeme odkaz dávných stavitelů. Nápis v latině zní: „Nobis et posteritati“, neboli „Nám i potomkům“. Bylo by tedy načase, abychom se také začali starat. Zdeněk Zeman